

Els emigrats - W. G. Sebald

La narrativa alemanya és coneguda sobretot per les tortuoses dilacions de Kafka i els seus seguidors, i per l'historicisme una mica obvi de Günter Grass. Davant aquestes influències perilloses, Winfried Georg Sebald (1944-2001) va optar per un camí propi: una barreja indestriable d'autobiografia, ficció i investigació històrica. Les quatre narracions recollides al seu llibre més conegut, *Els emigrats*, es poden llegir com a *quest novels*: el narrador viatja a algun racó de món per conèixer els detalls de la vida d'alguna persona per qui sent inclinació. El primer emigrat del llibre, però, és l'autor, un alemany que ha viscut més de la meitat de la seva vida a Anglaterra.

Els escenaris preferits de W.G. Sebald són fàbriques abandonades, hotels en decadència, mansions i sanatoris envaïts per les formigues i la ruïna. En aquests indrets devastats, hi troba solitaris irreductibles a través dels quals es pot accedir a la vida, al passat, a l'èxode. El que sobta més el lector, però, és el desplegament de la seva prosa, respectuosament evocadora, ondulant, fragmentària i detallista, i la delicada naturalitat amb què s'entreobre al lector.

La fusió de gèneres es produeix en cadascun dels llargs paràgrafs del llibre. L'autor barreja records propis, fragments de manuscrits, descripcions d'objectes i de quadres, diàlegs i pensaments, de manera que en resulta una amalgama de retrat, memòria i d'indagació. Sebald no ofereix narracions tancades, ordenades cronològicament, sinó textos personalíssims dels quals el lector ignora on acaba el rescat i on comença la creació: potser perquè, com diu el mateix narrador, "és difícil saber de què morim".

Amagades entre les descripcions de la flora, entre les cròniques apassionants dels seus viatges i les especulacions amb què envolta els homes i dones del llibre (no m'atreveixo a anomenar-los personatges), hi trobem un acostament memorable a les grans tragèdies del segle: l'horror explicat en veu baixa. Potser el que impressiona més d'un camp d'extermini és la normalitat amb què vivien els exterminats abans de la deportació. Sebald s'ha proposat la missió d'alliberar el passat d'ombres, però també de reduccionismes. Al capdavall, el que escriu és literatura, no pas xafarderia.